

La col·lecció de teixits Ricard Viñas Geis del CDMT: la catalogació sistemàtica d'una col·lecció

Per SÍLVIA CARBONELL BASTÉ

Tota col·lecció té el seu interès, però no crec que cap iguali, tant sota el punt de vista històric com artístic, la dels teixits, ja que, com cap més altre element col·leccionable, està tan en contacte amb l'home qui acompanya des de la seva naixença fins a la seva mort.

Ricard Viñas, 1949¹

1 *Llibre d'or de la col·lecció de teixits antics Viñas* (inèdit), introducció de Ricard Viñas, Barcelona, diada de sant Josep Oriol de 1949.

2 Tenien l'empresa tèxtil cotonera Fàbricas Viñas, S.A a Balsareny, a la Colònia santa Cecília.

3 Teixits, llibres, ceràmica, vidre.

4 *Llibre d'or: L'inclinació al col·leccionisme deu haver estat innata en mi, ja des d'infant tenia aquesta dèria (...)*, p.1.

Ricard Viñas i Geis (Rubí 1893-Barcelona 1982), fill d'un industrial tèxtil, estudià a l'Escola Superior de Comerç de Barcelona i completà els seus estudis a Anglaterra amb la intenció de ser el continuador de la fàbrica cotonera familiar². Però, aviat s'interessà més per la cultura i el mecenatge que pels negocis familiars, fins el punt de reunir no només una col·lecció, sinó varies³, de les que, sens dubte, la de teixits va acabar essent la més important i l'única que s'ha conservat completa.

Viñas, ja des de jove va ser un col·leccionista d'una gran sensibilitat, impulsiu, de vocació innata segons explicava ell mateix, que cercava peces de valor artístic i gaudia observant les seves adquisicions⁴. Però per damunt de tot, i a diferència de les col·leccions tèxtils privades conegudes fins aleshores, cal destacar la tasca sistemàtica de catalogació que va dur a terme Ricard Viñas.

Fragment de tafetà estampat, cotó.
Catalunya, Segle XVIII. CDMT 5773.
Procedència, Gaspar Homar.
[Veure detall.](#)

Tal i com ens diu Viñas⁵, quan es donà compte de la gran quantitat de teixits que acumulava va decidir organitzar-ne la seva catalogació i conservació. Gràcies, segurament, a la necessitat de tenir les col·leccions ordenades i amb la voluntat de controlar les despeses invertides, ens han arribat una sèrie de llibretes amb anotacions manuals i documents mecanografiats que ens indiquen molt bé quin tipus de personatge era Ricard Viñas, alhora que podem conèixer amb força fidelitat la procedència dels teixits, el preu que en va pagar, els noms de les restauradores que van treballar per ell, quins sous cobraven, i altres detalls de com s'anava ampliant la col·lecció, com l'organitzava en sales i armaris de casa seva i amb l'ajuda de qui i com va ordenar i catalogar els teixits⁶.

Si hi afegim el Llibre d'or de la col·lecció de teixits Viñas⁷, on detalla com començà la seva col·lecció i en el que Josep Gudiol i Ricard (Vic, 1904-Barcelona, 1985), professor universitari i director de l'Institut Amatller d'Art Hispànic, ens explica la metodologia d'organització, catalogació i emmagatzematge dels teixits en armaris, ens trobem davant de la primera col·lecció tèxtil privada catalana que arribà en els museus catalogada, numerada, documentada i fotografiada.

A les primeres pàgines del Llibre d'or, enquadernat en teixit l'any 1950 per Brugalla, Viñas detallava com havia anat adquirint les peces tèxtils fins que un dia, es va adonar de la importància del material aplegat. Havia començat amb alguns exemplars, sense la idea inicial de crear una gran col·lecció de teixits, però en veure com havia crescut, com se li acumulaven les peces, va decidir iniciar-ne la catalogació sistemàtica. A principis de l'any 1947, parlant-ne amb el seu amic Gudiol, aquest es va oferir a ajudar-lo a ordenar-la i a catalogar-la juntament amb Pilar Tomàs Farell⁸, que treballava amb ell a l'Institut Amatller. Entre tots tres van idear un sistema de presentació en bastidors de fusta molt innovador en aquell moment, partint de la premissa que els teixits no es poden exhibir emmarcats com en una pinacoteca, que anul·len el sentit pedagògic i que cal mantenir-los allunyats de la llum i de la pols, i evitar-ne manipulacions

5 *Llibre d'or.*

6 Material inèdit conservat a l'arxiu del CDMT de Terrassa i a l'arxiu Museu del Disseny de Barcelona.

7 En mans dels seus familiars.

8 Pilar Tomàs acabà essent la responsable de la col·lecció tèxtil dels Museus d'Art de Barcelona.

Fragment de drap d'aresta, de seda i làmina metàl·lica. Procedent del monestir de Graeces. Segles XII-XIII. CDMT 5980. Adquirit a Víctor Torres.

Fragment de teixit de seda, fil d'or i fil metàl·lic, del folre del taüt d'Enric I, monestir de Las Huelgas. Segles XII-XIII. CDMT 6148. Adquirit a Víctor Torres.

inadequades. Les úniques peces que van quedar-ne fora van ser les catifes, que les posà a terra dels armaris, i altres de mides especials les deixà a part, com un frontal de Toledo, dues capes, una casulla i tres teixits d'ample especial.

En un document mecanografiat conservat ara l'arxiu del Museu del Disseny de Barcelona, trobem que a l'abril del 1948 la col·lecció comprenia 1080 mostres, catalogades només fins la 382. Veiem alhora que havia començat a organitzar les col·leccions de duplicats, que posteriorment vendria a altres entitats o fins i tot a particulars. A 31 de desembre de 1954, el total de teixits era de 2.515 (coptes, peruans, aràbics, bizantins, andalusins, africans i oceànics, europeus –velluts, brocats, brocatells, sedes, domassos, teixits mixtes, estampats, orientals, varia, reproduccions).

En aquesta col·lecció, adquirida majoritàriament entre 1947 i 1957, va reunir peces de tots els països, des d'època copta fins el segle XIX, centrant-la sobretot en hispànics, andalusins, europeus i orientals. El total de peces que va reunir no el sabem exactament ja que, almenys, va fer dues col·leccions. La principal és la que va vendre a la Diputació de Barcelona l'any 1957 i que avui forma part del fons del CDMT. Es tractava d'un total de 2661 teixits, que ell mateix, assessorat per Josep Gudiol i Joan Ainaud de Lasarte (Barcelona, 1919-1995, director dels Museus d'Art de Barcelona), va classificar en tretze grups:

1. Vall de Servés (edat de bronze),
2. coptes
3. teixits egipcio-aràbics
4. hispano-àrabs i mudèjars
5. marroquins
6. orient islàmic i extrem orient
7. indonèsia
8. peruans
9. brocats-velluts, brocatells-sedes llavorades
10. domassos,diversos, estampats
11. catifes
12. brodats i labors a mà
13. reproduccions

Fragment de teixit de seda i fil metàl·lic. Procedent de Burgo de Osma. Segle XIII. CDMT 5972. Adquirit a Victor Torres.

9 No és la lletra de Viñas ni la de Gudiol, que coneixem pel *Llibre d'or*.

10 Només 18 referències de compradors entre núm 1 i el 1944.

11 *Llibre d'or*.

12 Al Museu del Disseny de Barcelona es conserven tres llibretes manuscrites i alguns documents mecanografiats de les tasques de “restauració” que es van fer i les despeses que això va comportar (de 1948 a 1957): hores de treball, material, preu de les peces, mes a mes. A part de les persones mencionades, també hi consten pagaments a Ma Rosa Bertran, Montserrat Tous, Maria Tomàs, Magda Viñas i “aprenents”.

A la vegada, va reunir una col·lecció de fragments extrem-orientals enquadernada en dotze volums en forma de paravent, que contenen dues centes cinquanta mostres majoritàriament de la Xina i del Japó, i una col·lecció de galons i passamaneria de quatre centes peces.

Poques vegades es coneix el punt d'adquisició de les peces per part dels col·leccionistes i per tant se sol perdre molta informació pel camí, però en el cas de Ricard Viñas, gràcies a la llibreta manuscrita –conservada al CDMT– on va fer un petit inventari com si fos un llibre de registre, sabem a qui va adquirir molts dels teixits. Creiem que aquest inventari el devia escriure Pilar Tomàs⁹. Enumerats des de l'1 al 2661 hi van anotar la tipologia de peça adquirida i la data. Fins el número de registre 1945 no es van anotar sistemàticament a qui feien les adquisicions¹⁰, però a partir d'aquest número sí que en tenim la informació. Entre els venedors destaquen: Fortunato Hamú (Tànger), Marçal Olivari (Barcelona), Arnaldo Rosenstingl (Barcelona), Mme Niclause (París), Victor Torres (Valladolid), Gaspar Homar (Barcelona), Jacques Kassapian (París), Augusto Malvehy (Barcelona), Hotel Drouot (París), Roure (Vic), Juan Rodríguez-Mora (Còrdova), Salvador Aran (Barcelona), antiquari Forcada (Barcelona), entre d'altres.

Sabem que Viñas tenia una xarxa de contactes importants i que va comprar teixits en diverses poblacions de Catalunya, sempre anant a la recerca de la peça més valuosa com a bon col·leccionista que era, i que en va intercanviar amb els seus contemporanis. Entre els acompanyants d'aventures, hi havia, a més de la seva dona –Josefina Riera Iglesias, que va reunir una col·lecció de puntes–, un antiquari de Vic que el va acompanyar per la comarca en busca de peces, del qual en desconeixem el nom (podria ser Roure?). Ell mateix comentava que va cercar teixits pel Maresme, però sobretot obtingué bons resultats a Barcelona, Tarragona o Reus¹¹.

La relació de Viñas tant amb el món cultural com industrial, a nivell nacional i internacional, queda mostrada, un cop més, al *Llibre d'or* on hi ha recollides cent seixanta quatre signatures, algunes amb dedicatòria, de personatges que havien admirat la seva col·lecció: Carreras Candi, Santiago Alcolea, Joan Ainaud, Llorens Artigas, M. Dalí de Bas, Roig Raventós, Dorothy Sheperd, el matrimoni Abegg, Coll Bardolet, Homar o Malvehy.

Les restauracions

Des del febrer de 1947 fins a la venda de la col·lecció el 1957, Pilar Tomàs (contractada amb un sou fixe), juntament amb Montserrat Boldú Tomás i Dolors i Ma Rosa Noguera Urgellés¹², es van dedicar a descosir, tallar,

afegir, sargir i planxar els teixits, deixant-los a una mida estandarditzada de 110x60 cm., unificant així les mides de les teles en amplada i llargada, de manera que intentaven mantenir l'ample i repetir el raport. Un cop tallat a la mida desitjada, les cosien a uns suports de cotó muntats en bastidors de fusta que després col·locarien en armaris. En algunes ocasions van fer recomposicions d'un mateix teixit o similar, ja que no disposaven d'un fragment prou gran. Malgrat que en alguna peça es devia perdre informació a causa de la retallada, ens trobem per primera vegada, tal com i ja hem apuntat, davant d'una col·lecció ben organitzada, inventariada, catalogada i emmagatzemada. Les etiquetes metàl·liques amb el número de registre que es van cosir a cada una de les peces, encara que tot i que poden perjudicar la peça si hi ha oxidació, ens han permès identificar cada una de les peces registrades, cosa que no passa en la majoria de les col·leccions. A més, cal afegir que es van fer les corresponents fitxes en cartró, que es conserven en diverses carpetes al CDMT, agrupades per número de registre d'una banda i, per tipologia de peces per l'altra. Aquestes, inclouen el nom de la peça, la matèria, la tècnica, la fotografia o la bibliografia i paral·lels, si n'hi havia.

Sobre el treball de les restauradores en quedà constància a les memòries anuals i en altres documents de comptes¹³. A tall d'exemple, a finals de 1954 escrivia: *S'han restaurat i intercalat, al col·locar-los als armaris, una serie de teixits que havien quedat endarrerits (...) però no s'han fet encara totes les fitxes corresponents. S'han afegit tots els trossos que en completen d'altres, provinents del lot Hamú de Tanger. S'han restaurat els 46 fragments orientals procedents de la Subasta de l'Hotel Drouot de Paris.*

13 Llibretes i documents mecanografiats, a l'arxiu del Museu del Disseny de Barcelona.

Fragment de teixit copte. Tècnica de tapís, llana i lli. Segles VII-VIII. CDMT 5991. Procedència, A. Indandya.

Fragment de teixit brodat, seda. Xina, període Qing, segles XVIII-XIX.
CDMT 5857. Procedència, Gaspar Homar.

14 Al llibre de registre: teixits de lli londinencs per a tapisseria i decoració de 1954, diverses teles de principis del segle xx i diversos àlbums amb mostres diverses del segle xx (del núm. reg. 101.118 al 101.140).

15 Sempronio. "Tejidos en vitrina", *Las cosas como son*, Diario de Barcelona, 15 setembre 1957.

Malgrat que actualment la política de restauració ja no és la mateixa de fa cinquanta anys i es podrien discutir alguns aspectes, com el d'afegir fragments de diverses col·leccions si no està clar que provenen de la mateixa peça, també podem afirmar que va ser gràcies a aquesta actuació que les peces s'han conservat en força bon estat tot i els trasllats soferts.

Dels fragments sobrants, sabem que en va fer al menys una segona col·lecció –fins fa poc en mans d'un particular, estava a la venda– però segurament d'altres fragments més petits els va donar, intercanviar o revendre.

Per últim, assenyalem que el 1968 va donar diverses peces al Museu Tèxtil de Barcelona, ara al Museu del Disseny¹⁴, totes del segle xx.

Gràcies a tot aquest treball sistemàtic –evidentment la fotografia hi juga un paper important a l'hora d'identificar la peça– que es va fer previ a l'adquisició per part de la Diputació de Barcelona, coneixem les peces de la col·lecció Viñas que es va vendre a la Diputació i posteriorment passarien al Museo Provincial Textil, a Terrassa.

La venda de la col·lecció

Cap a finals dels anys 1950, Ricard Viñas va tenir diversos entrebancs econòmics que el van fer decidir vendre's la col·lecció tèxtil. L'onze de desembre de 1956 el *Boletín Oficial de la Provincia de Barcelona* anunciava l'oferta de venda de la col·lecció de teixits Viñas per un valor de deu milions de pessetes. Es va assignar una comissió de tècnics a fi i efecte d'emetre'n un dictamen i es va declarar l'interès provincial per l'adquisició d'aquesta col·lecció de caràcter historicoartístic, que incloïa 2661 teixits, 250 mostres orientals, 450 passamaneria. Era la més important, numèricament parlant, recollida fins el moment. Calia evitar-ne la dispersió, com havia passat amb la col·lecció de Francesc Miquel i Badia, venuda a l'americà Pierport Morgan, i que tantes crítiques va portar a inicis del segle xx.

Finalment, el 28 de juny de 1957 el ple de la Diputació de Barcelona, sota la presidència del marquès de Castell-Florite, en va aprovar l'adquisició, per un valor final de 10.240.000 pessetes. El mateix dia, i per primera vegada es va debatre la proposta de traslladar la col·lecció al Museu Biosca, de Terrassa.

La premsa contemporània, aliena en un principi de la intenció del trasllat, se'n va fer molt ressò, ja que des de la compra de la col·lecció de teixits de Josep Pascó, ingressada als museus de Barcelona l'any 1913, no se n'havia adquirit cap altra de tan important.

Sempronio¹⁵ alabava al col·leccionista no només pels teixits que havia aconseguit aplegar sinó també per la catalogació i, evidentment, per la biblioteca

16 Folch i Torres, J. “La colección de tejidos antiguos Ricardo Vinyas Geis, adquirida por la Diputación de Barcelona. *Destino*, 2 novembre 1957, p.33.

17 “La colección Vinyas”, Pulso de la ciudad, *Revista*, núm. 292, 16 a 20 novembre 1957.

18 Des de finals del segle XIX els museus de Barcelona, amb la Junta de Museus al capdavant havia adquirit diverses col·leccions de teixits: Pompeu Gener, Golferichs, Homar, Pascó, Plandiura i altres, però encara no tenia un local destinat i fix per a exposar-les.

de temàtica tèxtil que l’acompanyava. Opinava que seria ideal que aquesta col·lecció formés part de la resta de teixits que s’exposaven aleshores al primer pis de l’antic edifici de l’Hospital de la Santa Creu de Barcelona. Era conscient, però, que a Terrassa, des del 1946 hi havia un museu tèxtil

El 2 de novembre de 1957, Folch i Torres escrivia: Acaba de ser adquirida por la Diputación de Barcelona, con destino a los museos de la ciudad, la más reciente de las colecciones de tejidos antiguos formada hasta hoy en Cataluña, y acaso la más importante que se ha logrado¹⁶.

Poc dies després de les declaracions de Folch, el setmanari *Revista* remarcava el risc de que la col·lecció es derivés cap a Terrassa: ¿Qué ocurrirá con esta colección? No se nos escapa que el Museo de tejidos Biosca, de Tarrasa, tiene los ojos puestos en esta rica colección que completaría sus magníficos fondos: sin embargo, como barceloneses, que calibramos la importancia decisiva de la ciudad condal, como centro de estudios, nos mostramos contrarios a toda decisión provincial que segregase de nuestros tesoros las raras colecciones y la espléndida biblioteca, así como su completo catálogo, reunidos por la paciencia y el sacrificio de D. Ricardo Vinyas Geis¹⁷.

Barcelona reunia una de les col·leccions més importants d’Europa i veia, com amb l’ingrés de la col·lecció Viñas, s’ampliava la seva reputació, malgrat encara no tingués un museu dedicat específicament als teixits¹⁸.

L’entrega de la col·lecció Viñas a la Diputació de Barcelona es va fer efectiva els dies 12, 13, i 14 de setembre de 1957, al Palau de la Virreina de Barcelona. I mentre tothom opinava i es debatia el seu futur, el 25 d’octubre de 1957 es va fer pública la col·lecció amb una gran exposició al Palau de la Virreina, que va inaugurar solemnement Carmen Polo.

Fragment de teixit estil *bizarre*.
Domàs de seda, brocat fil metàl·lic.
Itàlia? Primer quart segle XVIII.
CDMT 6234. Procedència
A. Malvehy.

19 És així com l'anomena Pilar Tomàs en un document mecanografiat que detalla la història de les col·leccions tèxtils barcelonines, conservat a l'arxiu del Museu del Disseny de Barcelona.

20 A La Vanguardia 28 de juny de 1958: (...) *el señor Clapés, para solicitar un margen brece de tiempo con el fin de que la ciudad de Tarrasa pueda formular un ofrecimiento para instalar en ella el Museo Textil Provincial. A este último diputado contestó el presidente diciendo que la Diputación ve con sumo gusto el interés de Tarrasa.* Josep Clapés i Targarona va ser alcalde de Terrassa des de 1955 a 1964.

21 Torrella Niubó, Francesc. *El col·leccionisme tèxtil a Catalunya.* Discurs d'ingrés a la Reial Acadèmia catalana de Belles Arts de Sant Jordi. Barcelona, 1987.

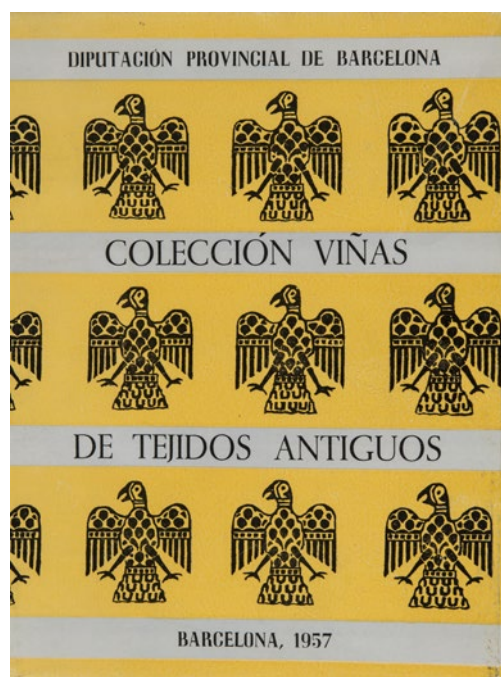
22 Torrella Niubó, F. *El col·leccionisme tèxtil a Catalunya.*

El catàleg *Colección Viñas de tejidos antiguos*, publicat per la Diputació de Barcelona, arran de la compra i l'exposició, deixava testimoni de l'adquisició amb l'inventari de totes les peces. En la introducció remarcava la importància que havia tingut al llarg dels anys la indústria tèxtil a Catalunya i veia com un complement indispensable per a les escoles, el tenir les mostres per a interès pedagògic. La compra coincidia justament amb el 50è aniversari de la Junta de Museus de Barcelona, que veia amb bons ulls la nova adquisició i apuntava la seva conservació en els museus barcelonins. Un cop més, gràcies a la participació i enteniment entre administracions es comprava una col·lecció tèxtil, tal com havia succeït anys enrera amb la col·lecció de Josep Pascó o la de Plandiura. Així doncs, la Junta, celebra que el 50è aniversari coincidís amb la compra Viñas.

Un cop acabada l'exposició de la Virreina, i mentre es preparava la seva nova seu, l'acord un cop més entre la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona, va permetre que la col·lecció s'instal·lés a les dependències de l'antic Hospital de la Santa Creu, al Carrer Hospital, 56, en el pis de sobre les oficines del petit Museu de Teixits antics¹⁹, tancat al públic. Quedà així, sota la custòdia dels Museus d'Art de Barcelona.

El ple de la Diputació del 27 de novembre de 1957 va aprovar la creació d'un museu provincial tèxtil i es va creure que el Museu Textil Biosca i la ciutat de Terrassa reunien totes les condicions. Segurament va ser gràcies a les gestions de l'alcalde de Terrassa, Josep Clapés Targarona²⁰, i a l'evident interès del director del Museu Tèxtil Biosca, Francesc Torrella Niubó, que aquest darrer museu va ser l'escollit per albergar la col·lecció de teixits antics de Ricard Viñas. Tal com apunta Francesc Torrella²¹, la competició entre ell –al càrrec de director del Museu Tèxtil de Terrassa– i Joan Ainaud de Lasarte –com a director dels museus barcelonins– va ser dura i va fer *perillar la bona amistat sempre mantinguda*²². El trasllat dels teixits no es va fer fins l'any 1968, ja que va caldre aixecar un edifici de nova planta, inaugurat un any després.

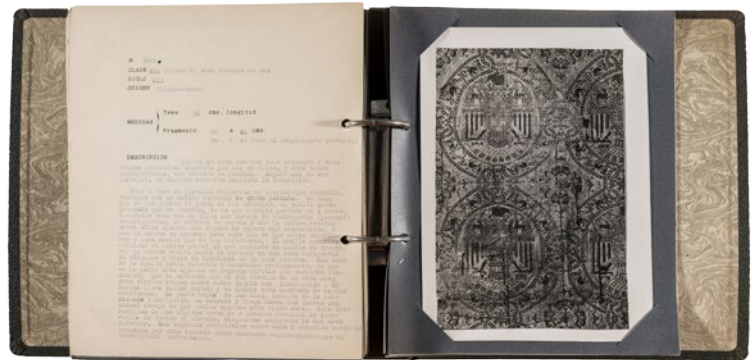
Catàleg *Colección Viñas de tejidos antiguos*. Diputació de Barcelona, 1957.

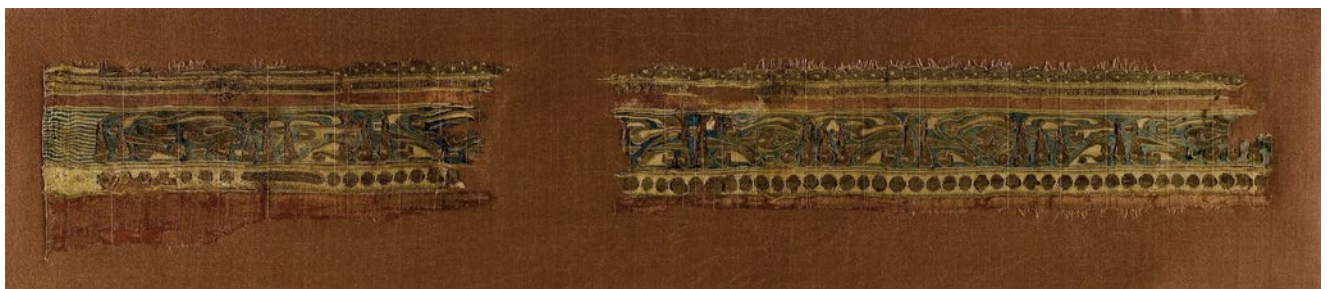
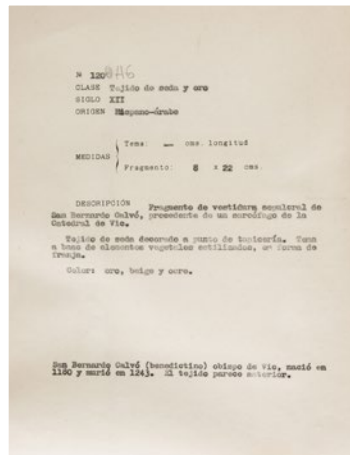

Fragment de teixit anomenat "de les àligues," del reliquiari de Santa Liberada, Sigüenza, després de la restauració. Lampàs, seda i or de Xipre. Segle XII. CDMT 6470. [Veure detall.](#)

▲ Fitxes de cartró i fotografies fetes per Ricard Viñas i el seu equip. Arxiu CDMT.

▲ Fragment de teixit de la banda ornamental de la indumentària pontifical de Sant Bernat Calbó, Vic, després de la restauració. Tafetà i tècnica de tapís, seda i or de Xipre. Segle XII. CDMT 3932.

23 Aguerri Martínez, Ascensión. *La colección Lope de Vega en Madrid. Homenaje a una amistad: Emilio Brugalla y Ricard Viñas.* Biblioteca histórica municipal de Madrid. Encuadernación de Arte. Boletín de la Asociación para el Fomento de la Encuadernación. Número 18, Madrid 2001.

24 Text mecanografiat del resum dels anys 1953-1954. Arxiu del Museu del Disseny Barcelona.

25 Document mecanografiat, arxiu Museu del Disseny de Barcelona.

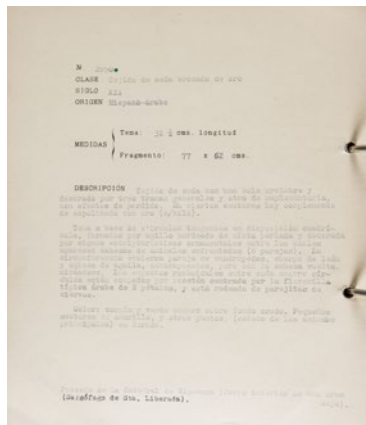
26 Soler, Joan. Saladrigas, Sílvia. *L'art reial d'empaitar barrets.* Centre de Documentació i Museu Tèxtil, Terrassa, 2008.

A banda, de les peces tèxtils, Viñas va reunir un volum considerable de ceràmiques, pintura i ex-libris, i altres petites col·leccions, però per sobre d'aquestes, va destacar la seva biblioteca, enquadernada la majoria per Emili Brugalla²³. L'any 1954 sabem que ja estava treballant en els llibres de la Biblioteca de Teixits²⁴, encara que desconeixem quants exemplars tenia, coneixem que hi estava posant ordre²⁵. Al CDMT hi van arribar les publicacions específicament tèxtils, gairebé 1200, entre les que destaquen les del fons jurídic i documental, des del segle XVI al XX considerat un dels fons més importants en legislació de l'estat espanyol. Aquesta col·lecció, que es va treballar i digitalitzar entre els anys 2005 i 2007, inclou la col·lecció documental (des del segle XIV fins el segle XVIII) i bibliogràfica (centrada bàsicament en legislació al voltant dels abusos en la indumentària i al voltant de les pràctiques artesanals i industrials tèxtils)²⁶

► Fragment de teixit del reliquiari de Santa Liberada, Sigüenza, després de la restauració. Lampàs, seda i fil metàl·lic. Segle XII. CDMT 6469.

Fitxa de cartró i fotografia fetes per Ricard Viñas i el seu equip. Arxiu CDMT. ►

27 Balaguer, M. “Com s’efectua l’inventari d’objectes dels museus”. Butlletí Museus d’Art, núm. 56, gener 1936, vol. VI, pàg. 13.

28 Folch i Torres, J. “Conversa sobre la vida privada dels museus d’art de Barcelona I”. Butlletí Museus d’Art, núm. 64, setembre 1936, vol. VI, pàg. 265.

La importància de la metodologia en la catalogació

Arribats al final, i un cop vist com va arribar la col·lecció Viñas de teixits antics a la Diputació de Barcelona l’any 1957 i posteriorment al Museu Tèxtil de Terrassa, perfectament etiquetada, amb tots els arxius, fitxes, fotografies i bibliografia, cal recordar que Balaguer, ja a l’any 1936, recalava la importància d’establir un mètode per a fer l’inventari i la catalogació, les fitxes, l’etiquetatge, la fotografia, etc. dels objectes dels museus: *una de les tasques més completes en tota organització museística és la inventariació i catalogació dels objectes d’art*²⁷ i especificava com s’havia de fer fins i tot l’etiquetatge de les peces tèxtils i d’indumentària i tenia clar que *calia desterrar en absolut el sistema de numeració amb etiquetes engomades*²⁸.

Tot i les indicacions clares per part de Balaguer i Folch, molts museus, com és el cas del tèxtil de Terrassa, potser desbordats per l’acumulació de compres de milers de teixits, no van fer la catalogació ni l’etiquetatge sistemàtic de les peces, fet que ara complica enormement la identificació de les col·leccions. A tall d’exemple, la col·lecció que Josep Biosca va comprar a Ignasi Abadal –mes de cinc mil teixits– i que va ser la primera pedra del Museu Tèxtil Biosca, va ingressar, bona part d’ella, amb etiquetes adhesives que al llarg dels anys s’han després del teixit. Gràcies, però, a l’esforç i a tota la feina feta per Ricard Viñas i els seus col·laboradors al llarg de deu anys, podem afirmar que la seva ha estat la col·lecció que ha arribat als nostres fons més ben catalogada i documentada.

Per a conèixer més sobre els teixits de la col·lecció Viñas:
veure <http://imatex.cdm.t.es>, font d’ingrés “Viñas Geis, Ricard”